

Klimapåmindelsen Rigsdagsgården 12.5. kl. 8.30. – 9.30.

Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed

Kvindefredsliigaen er verdens ældste kvindefredsorganisation, og vi blev dannet i 1915 under første verdenskrig.

1.300 kvinder samledes i Haag for at indklage krigen for domstolen,
Det lykkedes jo som bekendt ikke, men det blev starten på en verdensom-

spændende kvindefredsorganisation som i dag er repræsenteret i over 40 lande.

Vi er en både feministisk og pacifistisk forening, som i over hundrede år har prøvet at få verden til at forstå at krig er menneskeskabt, og ikke et uafvendeligt naturfænomen, som pludselig er kommet flyvende

Vi arbejder med **nedrustning, fred, miljø, økosociale forhold og ligestilling** set med kvindeblik.
Dvs. at vi i alt som vi arbejder med stiller spørgsmålet, hvilken indvirkning har det på kvinders liv.

I denne patriarkernes verden, hvor den første tanke på løsning af en konflikt er strukturel vold i form af krig, mener vi at det er livsnødvendigt, ikke bare for freden, men for verden, at vi kvinder kommer med ind i spillet, at vi er med ved forhandlingsbordene både før under og efter en konflikt.

Det er mere end på høje tid at vi, halvdelen af jordens befolkning, skal tages med på råd når de store afgørende beslutninger tages.

At vi skal være ligeligt repræsenteret på alle planer
og at vores stemmer ikke bare skal høres, men være medbestemmende.

I kvindefredsliigaen arbejder vi på 3 planer.

Direkte med kvinder, politisk og oplysende

Direkte med kvinder

Internationalt betyder det, at vi både før under og efter en konflikt eller krig arbejder på netop det, at få kvinder med til forhandlingerne. At der bliver bygget på kvinders viden og erfaring i fredsarbejdet.

Vi bringer kvinder fra forskellige krigs og konfliktområder sammen så de kan udveksle erfaringer og på den måde styrke hinanden, både menneskeligt og i argumenter.

Den Dialog mellem kvinderne fra de forskellige konflikt- og post-konfliktlande, og de lektioner de får i fredelig konfliktløsning, hjælper dem med at forstå, hvad de har brug for, for at skabe bæredygtig fred.

Solidaritetsdialogerne imellem dem sikrer også, at de er parate og i stand til at gå ind og deltage i fredsopbygningsprocesser.

Politisk

Politisk arbejder vi tæt sammen med en lang række afdelinger i FN, hvor vi har rådgivende status.

Specielt ved Menneskerettighedskommissionen, og i Sikkerhedsrådet, hvor vores praktikanter følger alle møder og forhandlinger, har vi indflydelse.

Det har også ført til at man i FN's Sikkerhedsråd op gennem 90. for første gang fik øjnene op for at kvinder og piger er særligt udsatte i krig, at de er specielt sårbare, men også at de er en ressource.

Det førte til at vi i år 2000 fik en resolution igennem i FN's Sikkerhedsråd. Det var resolution 1325 om kvinder, fred og sikkerhed i krigs og konfliktområder.

Den handler om beskyttelse af kvinder, forebyggelse af konflikter og deltagelse af kvinder i fredsprocesser.

Det var en sejr.

Det var første gang at kvinder ikke kun blev set på som ofre i en krig, men også som en ressource.

Det er 22 år siden, og hvad er der sket, ikke meget?

Danmark underskrev og implementerede resolutionen, som det første land i verden, resolution 1325 i 2005. Der er siden blevet vedtaget 3 nye handlingsplaner. Men handlingsplanerne har hen ad vejen glemt det med kvinders deltagelse ved forhandlingsbordene, og har i langt overvejende grad lagt vægt på militærets rolle. De har undervist soldaterne i ikke seksuelt krænkende adfærd, helt fint for det var tiltrængt ved vi fra både kvindelige og mandlige veteraner, men de har også benyttet resolutionen til at få flere kvinder ind i militæret. Hvilket ikke var vores hensigt. Hvor vi i kvindefredsligaen siger: Ingen Fred uden Kvinder, siger de nu, Ingen Fred uden Kvinder i Militæret.

Så hvordan kommer kvinderne med hvor beslutningerne tages og-
hvordan får vi flere med til at kræve dialog frem for våben,
Hvordan styrker vi freds- og miljøarbejdet?

Kvindefredsligaen opstod i 1915 pga. af det rystende chok det var at en hel verden kunne bryde i brand fordi en ærkehertug blev dræbt i Sarajevo.

Og hver gang der siden har været krige, konflikter, eller skelsættende begivenheder som har truet os, - faren for vores klima, faren for en atomkrig, etc.
så kommer folk op af stolene, bevidstheden vågner, og interessen for at gøre noget, betyder at der dannes nye grupper.

Og hver gang har vi i troet, at nu var den der for alvor, at nu havde vi alle forstået, at det er vores liv, vores jord, det handler om,

Men så vender hverdagen tilbage og kun få af os, I og vi, holder fast

Men nu er chokket der igen. Putins grusomme krig er ikke bare rykket ind i vores stuer, men også ind i vores bevidsthed.

For den foregår i et land hvis kultur vi forstår.

Det er paradoksalt og uhyggeligt at krigen i Ukraine kan blive et momentum for os her i freds- og miljøbevægelsen til at løfte vores arbejde ud af den lukkede kreds, og ud i offentligheden.

Men Jeg tror på det, for krigen er blevet vedkommende, ikke kun fordi den er tæt på, men fordi den pludselig helt konkret beviser det vi har prøvet at få vores omverden til at forstå, at **du ikke kan ruste til fred, kun til krig.**

Jeg tror vi kan bruge dette momentum til at få en bredere forståelse for, at det at arbejde for en fredelig løsning af konflikter, og dermed spare menneskeliv og miljø, ikke kun er for nogle lalleklade utopister, men at det faktisk er noget vi alle kan,

Jeg tror på, at hvis vi kan få alle aspekter af krigens uhyrligheder frem, sætte dem i et samfundsperspektiv, begribeligøre det indlysende at våben aldrig bringer fred.

Hvis vi kan få en debat i gang på et plan hvor vi ikke kun tager følelsesmæssig stilling eller afstand, som når vi sidder foran fjernsynet og ser på grusomhederne,
at vi ikke bare ser, men rent faktisk indser - hvad er det der sker- og hvorfor?

Så er det en begyndelse

Vi må bruge dette momentum, denne grusomme begivenhed, men ikke som vi hidtil har gjort, vi må finde nye veje

Jeg tror at vi måske i stedet for at dosere, demonstrere eller oplyse, som vi ved gud har gjort i 100 år, uden at det hjalp, så måske skal vi begynde at stille spørgsmål.

Hvad er årsagerne til krig. Vi ved det overordnet, ulighed i verden,
Men det er så stort og komplekst.

Når jeg snakker fredsarbejde med mine bekendte, venner og min familie.

Så siger de med hovedet lidt på skrå, hvor er det godt du gør det, tak – og det er jo ikke fordi vi ikke synes det er nødvendigt, men de føler sig så afmægtige, det er så uoverskueligt

Ja, det er uoverskueligt, men så må Vi prøve at gøre det overskueligt

Min far sagde altid, når jeg sad og svedte over matematikken.

Lad os finde ned til det du forstår, og så bygge på.

Måske er det det vi skal, nedbryde det store kompleks **krig er**, til forståelige enheder bryde den maskuline patriarkalske forståelse af sikkerhed ned til det vi alle genkender, så der er et ståsted.

Hvad er sikkerhed for dig`?

Det kunne være en verden uden vold,

Analysere hvad vold er -

Hvorfor har vi en verden der på alle planer er præget af vold?

Og hvorfor er det blevet sådan?

Jeg kom til at tænke på **Johan Galtung** som siger at volden udfolder sig på 3 niveauer:

Der er den direkte vold, Strukturel vold, Kulturel vold.

1. Der er den direkte vold som begås med hensigt, vold i hjemmet, voldtægt, krig, forfølgelse og både fysisk og verbal vold
2. Strukturel vold, som egentlig ikke er med hensigt men som bliver en konsekvens af de mekanismer vi er en del af: sulten og nøden i verden som bl.a. skyldes os, de riges prioriteringer, marginalisering af befolkningsgrupper både i vores eget samfund og ude i verden, ledelsesformer mv.
Vi er, uden at ville det en del af strukturel vold
3. Kulturel vold, som legitimerer, at vi deltager i direkte og strukturel vold: udsagn som: ”vi er et udvalgt eller forfulgt folk, **derfor har vi ret til at...**, familienormer, de kulturelle normer vi slår hinanden i hovedet med, som for. eks. legitimerer at vi behandler ukrainske flygtninge bedre end syriske, afghanske, iranske osv. fordi vi forstår deres kultur, **det er kulturel vold**

Det er nu vi skal bevidstgøre, at krig er strukturel organiseret vold, og at det er det vi legitimerer når vi sætter milliarder af til våben og vil ophæve forsvarsforbeholdet,

Det er det sikkerhedskoncept vi bliver tilbudt, men det er ikke den form for sikkerhed jeg ønsker.

Lad os prøve noget nyt, ellers taber vi

Lad os prøve en feministisk tilgang, som er frigjort fra maskuline rygmarvsreaktioner.

Vi lever i en verden hvor der gives uendelig plads og ressourcer til at forske i og diskutere, og udøve vold og til aktivt at agitere for volden i form af krigsdeltagelse, mens strategier for fred og fredelige løsninger hverken får plads eller ressourcer. Vi har end ikke et fredsforskningscenter.

Hvis vi freds- og miljøforkæmpere og feminister ikke aktivt arbejder for at skabe den plads, er der ingen andre, der gør det.

Og til sidst vil jeg sige

Som i alle andre konflikter, så vil krigen i Ukraine i sidste ende nå et punkt, hvor der vil blive indgået en slags aftale/forlig.

Hvis vi kommer dertil uden en stærk tilstedeværelse af kvinder ved forhandlingsbordene, så vil det være mændene med våben og de store bankkonti som kommer til at forme visionen om fred for os alle sammen.

De vil være de eksklusive arkitekter bag "freden", og de eneste vindere af krigen.

Tak for ordet